

jeg siger, at det, man skulle have gjort, var at sørge for, at de 30 pct. kunne komme i aktivering lang tid før med en kompetencegivende uddannelse. En anden aktør kan jo ikke overrule reglerne og sige: Her, kom over til os, vi kan godt give dig en kompetencegivende uddannelse lang tid før, at de kan i det offentlige system. Det går jeg ud fra vi er enige om.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Ole Vagn Christensen for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Ole Sohn skal have tak for sine bemærkninger. Men et system skal have sin troværdighed ved, at folk sådan set kan have tillid til det. Og derfor forstår jeg slet ikke, at hr. Ole Sohn ikke vil bevæge sig ind i, at når man er i den situation, at man sådan set har et forsikringsssystem, et a-kasse forsikringsssystem, som prøver på at afbøde alle de dårlige virkninger, der kan være, så er der mulighed for, at man kan spekulere i at sige: Jamen det kan ikke betale sig at være medlem af det her system, af det her fællesskab.

Kl. 19.20

Og så vil hr. Ole Sohn stå her og sige, at det problem skal vi ikke gøre noget ved. Der må jeg så spørge hr. Ole Sohn: Accepterer hr. Ole Sohn det arbejdsløshedskassesystem, vi har, med de maksimumssatser, vi har, eller er det dét, hr. Ole Sohn sådan set mener der gennemgående og hele vejen igennem er forkert?

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg kan egentlig ikke forstå, hvorfor hr. Ole Sohn er så negativ over for offentlig jobtræning. Hvis hr. Ole Sohn bladrer tilbage i de papirer, vi har fået omkring »Flere i arbejde«, det, regeringen fremlagde, så vil hr. Ole Sohn se, at offentlig jobtræning giver en næsten dobbelt så høj selvforsørgelsesgrad – og det må være det, det handler om: at man bliver selvforsørgende, efter man har været igennem et aktiveringsprojekt. Den er næsten dobbelt så stor, som den er i et uddannelsesaktiveringsprojekt.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Til hr. Jens Vibjerg: Min pointe var, at hvis man laver en handlingsplan inden for det offentlige, så vil den ikke kunne føre frem til et ordinært

job. Det er jo derfor, man ser så stor rotation. Det er jo derfor, at folk ikke har lyst til at komme ind til det offentlige i aktivering, fordi man skal ud igen for at gøre plads til en anden.

Prøv at tænke på, hvad der ville ske inden for amter og kommuner, hvis man fjernede alle offentlige jobtræningspladser. Så ville der være mangel på arbejdskraft; så ville man være nødt til at ansætte folk i ordinære stillinger. Og derfor kan man ikke bruge en offentlig aktivering med det perspektiv, at den skal ende med en ordinær stilling. Det var jo det, der skulle være ideen med jobtræning. Det kan man på den private virksomhed, hvis man forpligter den private virksomhed. Det har man så valgt ikke at gøre heri, men her kunne man gøre det.

Jeg vil gerne sige til hr. Bjarne Laustsen og dermed også til hr. Ole Vagn Christensen, at selvfølgelig skal det kunne svare sig at forsikre sig, men det må da aldrig nogen sinde blive et argument for, at man så skal tage ydelser fra folk, som i forvejen har lidt.

Hvis det virkelig er et problem økonomisk set, så burde man jo arbejde for fra Socialdemokratiets side at hæve satserne for dagpenge. Det kan da ikke være meningen, at man skal sige til folk på en kontanthjælp, som jo sådan set er beregnet ud fra et eksistensminimum, at den skal sættes ned, for så bliver det bare et spørgsmål om, at man skal opretholde et system for systemets skyld, og så må menneskene komme i anden række. Den får man altså aldrig mig med på.

Det sidste, om jeg har hørt, at folk har klaget over, at de har fået for meget aktivering? Nej, det har jeg ikke, men jeg har ved den søde grød ofte hørt – og det har vi alle sammen – folk klage over, at de har fået for dårlig aktivering. Og det er jo det, vi gerne skulle ud over.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Bjarne Laustsen for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg skal bare lige høre hr. Ole Sohn, om SF tror, at der er nogen her i dette land, der reagerer på økonomiske incitamenter. Der findes jo altså eksempler på, at når det gælder en familie, der vælger at stå uden for, sammenlignet med en familie, der er organiseret – vi ved alle sammen, hvad kontingenterne er – så er der overhovedet intet økonomisk incitament for den familie, der